

عنوان مقاله:

مؤلفه های تأثیر گذار در مسیرهای پیاده با هویت

محل انتشار:

همایش ملی استفاده از فناوری ها و تکنولوژی های نوین طراحی، محاسبه و اجرا در مهندسی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسنده:

رضا رضازاده

خلاصه مقاله:

حرکت پیاده طبیعی ترین، قدیمی ترین و ضروری ترین شکل جابه جایی انسان در محیط است و پیاده روی هنوز امکان برای مشاهده مکان ها، فعالیت ها و احساس شور و تحرک زندگی و کشف ارزشها و جاذبه های نهفته در محیط است. زمانی که فضا برای آسایش و حضور ایمن و فعال عابر پیاده در شهر مناسب نباشد، اولین قشری که از حضور در شهر محروم می شوند گروه های ویژه یعنی سالمندان، معلولین، کودکان و افراد بزرگسال می باشند. در حالی که این قشر درصد زیادی از استفاده کنندگان از فضای شهری را تشکیل می دهند و عدم حضور اینان در شهر به معنای افت کیفیت شهر و سلب معنای شهری از آن می باشد. جستجوی معنی در مکان ها و فضاهای شهری در دهه های اخیر بسیار مورد توجه قرار گرفته است. به دنبال انقطاع تاریخی و بریدن از یراث گذشته، و در پی بیانیه های تقسیم شهر به نواحی عملکردی با فضاهای سیال و بی انتها و شکل های ساده و احجام خالص و مکعب شکل، آنچه حاصل شد مکان هایی بدون تفاوت در کیفیت و رمز و راز بود. قابل توجه این است که تاریخ زدایی و زدودن خاطرات جمعی برای افزایش مسیرهای سواره رو و توجه مسئولین تنها برای رفع نیازهای سواره موجب افول ارزش های بصری شده است، از این رو تنوع، سرزندگی، پویایی و نشاط از فضاهای شهری رخت بریست، و نتیجه آن که، زمانی که مقیاس شهر تنها برای سواره ساخته می شود پیاده روا در فضای شهری احساس گم گشتگی، ناامنی و بی هویتی می کند. کاربران اصلی محیط های شهری، پیاده روندگان هستند. وایت معتقد است که می توان عابران پیاده رو را از آرام پرسه زدن، ترافیک کم تا شلوغ، سریع، هدفمند و نیمه دوند، متغیر و قابل دسته بندی دانست.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/465239>

